

Γιατί και πως το πήρε η Λίβερπουλ...

Η Λίβερπουλ είναι λοιπόν πρωταθλήτρια Ευρώπης μετά από 14 ολόκληρα χρόνια (και έχοντας 29 χρόνια να κατακτήσει πρωτάθλημα Αγγλίας !!) και ας δούμε-με βάση την εικόνα του αγώνα- πως και γιατί κέρδισε την πάντα αξιόμαχη Τότεναμ με 2-0 και έφτασε στο θρίαμβο...

Πρώτον ο Ποκετίνο της Τότεναμ κάνει ένα σημαντικό λάθος με το να ξεκινήσει τον εντελώς ανέτοιμο Κέιν και να αφήσει στον πάγκο παίκτες όπως ο Βραζιλιάνο Μόουρα (αυτός που είχε βάλει τα τρία γκολ με τον Άγιαξ) και ο Γιορέντε.

Δεύτερον, δίνεται σε χρόνο ρεκόρ ένα πέναλτι που κατά τη γνώμη μου δεν θα έπρεπε να έχει δοθεί, καθώς δεν υπάρχει καμία πρόθεση από τον παίκτη που έκανε την παράβαση, και γίνεται ένα γκολ που-εκτός ότι επηρέασε το αποτέλεσμα- μάλλον χάλασε το παιχνίδι και την εικόνα του στο πρώτο ημίχρονο !

Και χάλασε το παιχνίδι διότι η Λίβερπουλ έδειξε στη συνέχεια να παίζει συντηρητικά για να κρατήσει τη νίκη και να προσπαθεί να χτυπήσει την αντίπαλό της στις αντεπιθέσεις, καταφέροντας να γίνεται απειλητική σε κάποιες περιπτώσεις.

Και αν σε αυτό το πρώτο ημίχρονο η Λίβερπουλ δεν ήθελε να παίξει πιο θετικά και ρισκαδόρικά, η Τότεναμ φάνηκε να μην μπορεί ! Κομμένη στη μέση και με αργό transition από το πρέσινγκ της Λίβερπουλ και με τους Κέιν, Έρικσεν, Σον και Ντέλε Άλι εξουδετερωμένους, απέτυχε να δημιουργήσει οτιδήποτε, αλλά και όποτε δημιουργούσε κάτι τα μπακ της Λίβερπουλ ήταν αλάνθαστα.

Κάπως έτσι έφυγε το ημίχρονο με 1-0 και με τη Λίβερπουλ απόλυτη κυρίαρχο, αλλά το δεύτερο ημίχρονο ήταν μια άλλη ιστορία διότι στην πραγματικότητα η Τότεναμ είναι και

δημιουργική και απρόβλεπτη και δεν παραδίδεται εύκολα !

Έτσι λοιπόν στο δεύτερο μέρος η Τότεναμ μπαίνει πιο δυνατά, τρέχει περισσότερο, πρεσάρει και γίνεται πιο κινητική, ενώ η Λίβερπουλ κυρίως αμύνεται, καθώς μάλιστα, ο Σον και δευτερευόντως ο Έρικσεν άρχισαν να παίρνουν πρωτοβουλίες και να γίνονται αισθητοί στο γήπεδο.

Ωστόσο μέχρι το 70' η Τότεναμ, παρά την υπεροχή της, δεν δημιουργεί κλασσικές ευκαιρίες, κάτι που θα γίνει από εκείνο το σημείο και μετά, καθώς μπαίνουν στο παιχνίδι και οι Μόουρα, Ντάιερ και Γιορέντε.

Εκεί όμως θα μιλήσει κυρίως η μεγάλη κλάση του Βραζιλιάνου τερματοφύλακα Άλισον με τις αποκρούσεις του, αλλά και η εύνοια της Λίβερπουλ, ή αν θέλετε η γκίνια της Τότεναμ σε αυτό το ματς, ή και η απειρία της σε τέτοιο επίπεδο (πιο μαρτυροκαπνισμένη από champions league η Λίβερπουλ).

Και αφού δεν έγινε το 1-1, καθόλου περίεργο δεν είναι που η μπάλα τιμώρησε την Τότεναμ και έγινε στο τέλος το 2-0 από τον νεοεισελθόντα Βέλγου Οριζί. Βλέπετε όταν παίζεις σε αυτό το επίπεδο με μια ομάδα που είναι ταχύτατη στους αυτοματισμούς της και «φαρμάκι» στις αντεπιθέσεις, αυτό ήταν μια αναμενόμενη εξέλιξη...

Όσο για την εικόνα του ματς, οι περισσότεροι γκρινιάζουν ότι δεν είδαμε καλό θέαμα, αλλά ας μην ξεχνάμε ότι είχαμε απαιτήσει για υπερθέαμα και ανατροπές διότι αυτά μας είχε δείξει το φετινό champions league μέχρι τα ημιτελικά !

Ο τελικός όμως είναι μια άλλη ιστορία και αυτές οι δύο ομάδες που έπαιζαν δεν είχαν καμία διάθεση να θυσιάσουν κάτι στο παιχνίδι για χάρη του θεάματος (και ειδικά ο Κλοπ που η ομάδα του δεν είχε πάρει τίποτα φέτος και αν έχανε και αυτόν τον τελικό, θα χαρακτηριζόταν και loser !)

Τέλος σημειώνω ότι για εμένα είναι λάθος της UEFA που τραβάει τον τελικό μέχρι τον Ιούνιο, καθώς τα περισσότερα

πρωταθλήματα έχουν ολοκληρωθεί πιο νωρίς και ειδικά το Αγγλικό. Γι' αυτό και είδαμε το φαινόμενο αρκετοί παίκτες (όπως πχ. ο Φιρμίνο της Λίβερπουλ που δεν «τράβηξε» χθες) να μην είναι στην καλύτερή τους φόρμα